అడ్డా

శైలజామిత్ర

శైలజామిత్ర: ....

అడ్డా

శైలజామిత్ర

పాలపిట్ట–బుక్స్
హైదరాబాద్

ADDA *Stories*
by **Sailajamithra**

© : Author

Cover Painting : Javed
Cover Design : Haneef Shaik
First Edition : June, 2012

For Copies : Palapitta Books
16-11-20/6/1/1
403, Vijayasai Residency
Saleem Nagar, Malakpet
Hyderabad - 500 036
PH: 040-2767 8430
palapittabooks@gmail.com

Sailajamithra
98, Soujanya Avenue
SBI Colony,Gandhinagar
Hyderabad- 80
Cell: 9290900879
Ph: 040- 27531193
Sailajamithra@gmail.com

Printed at : Vipla Computer Services
(Designers & Multicolour Offset Printers)
Nallakunta, Hyderabad - 500 044
Ph : 040-27677078, 27676910
viplacomputers@gmail.com

Price : ₹ 80

అంకితం

'అమ్మ' అమృతం

'అత్తమ్మ' అజరామృతం

జన్మ, పునర్జన్మల పరిపూర్ణం

నన్ను అనుసరించిన వాస్తవం!

- శైలజామిత్ర

వేదగిరి రాంబాబు

భిన్నత్వంలో ఏకత్వం, మానవత్వం శైలజామిత్ర కథానికల ప్రధాన సూత్రం!

ఒకటి, రెండు కథానికలు రాయగానే ఆ ప్రక్రియలో మహారాజులమనుకుంటున్న వాళ్ళు, రెండు కవిత్వ ఖండికలు ప్రచురితం కాగానే మహాకవిని అనుకుంటున్న వాళ్ళు ఎక్కువగా ఉంటున్న ఈ రోజుల్లో అయిదు కవితా సంపుటిలు, ఒక కథానికా సంపుటి వచ్చినా ఇంకా విద్యార్థినిలా ఆ ప్రక్రియలలో మరిన్ని మెళకువలు, విశేషాలు తెలుసుకోవాలి, ఇంకా వినూత్న రీతిలో సాహిత్యాన్ని ఆవిష్కరించాలనే తపన శైలజామిత్రగారిలో నాకు కనిపిస్తోంది. అందుకే ఆమె సాహిత్యంలో ఎదుగుదలా కనిపిస్తోంది. 1996 సంవత్సరం నుండి ఇప్పటికి ఎంతో ఎదిగారు. ఇంకా ఎదగగలరు. ఈ రెండో కథానికా సంపుటిలో ఇరవైరెండు కథానికలు ఉన్నాయి. అన్నీ వివిధ పత్రికలలో ప్రచురితమై పాఠకులు మెచ్చినవే! వీటిలో కొన్ని బహుమతులు పొందినవి కూడా ఉన్నాయి. మానవ సంబంధాల మీద రచయిత్రికి గట్టి నమ్మకం ఉందని, నిర్మలమైన ప్రేమతో అవి నిలబడతాయని రచయిత్రి గాఢంగా నమ్ముతున్నారని ఈ కథానికలు చెబుతున్నాయి. 'ప్రేమాంజలి' కథలో అంజలి ఎదురుచూస్తూ పడిన వేదనను భర్త గ్రహిస్తాడు. ఇబ్బందులన్నీ చూసి భయపడి పారిపోవడం, దాక్కోవడం కాదు ధైర్యంగా ఎదుర్కోవాలని అర్థం చేసుకుంటాడు. దాంపత్య బంధాన్ని కూడా ఆర్థిక బంధాలు చెడగొట్టగలవనే హెచ్చరిక చేస్తుంది ఈ కథానిక.

కొన్ని జీవితాలలోని చీకటిని చూపిస్తూ తప్పక 'సరికొత్త సూర్యోదయం' అవుతుందని తెలియజేస్తారు. ఈ కథానికలన్నీ పాజిటివ్ దృక్పథంతోనే కనిపిస్తాయి. నాణెమనే జీవితంలో బొమ్మ, బొరుసు తప్పవనే తెలియజేస్తారు శైలజామిత్రగారు. 'ప్రేమ

శిఖరాలమీద' కూర్చోపెడతారు పాఠకులను తమ కథానికలతో. కల వచ్చినా కలగా భావించకుండా జీవితాన్ని మార్చుకోవాలంటారు 'బతుకే ఒక కలైతే'లో.

ప్రేమ తత్వమే కాదు ప్రస్తుతం కొన్ని ధోరణుల మీద కూడా రచయిత్రి కన్నెర్ర కనిపిస్తుంది. జాతరలాంటి కథానికలు సమాజ ఉద్ధరణకోసం మనుషులకంటే ఆయుధాలే ముందుముందు అవసరమవుతాయేమోనని సూచన చేస్తారు డైరెక్టుగా. డబ్బు డబ్బు అంటూ ఒకర్ని మోసం చేసి ఏడుస్తూ తెచ్చుకున్న డబ్బు ఎంతకాలం నిలుస్తుంది? అని నిలదీస్తారు 'కాలగమనం' కథానికలో. ఇప్పటికీ అలనాటి సీతమ్మ జీవితాన్ని పోలిన గాథల్ని చెప్తారు. 'బతుకుమోపు' రేపటి ప్రపంచం రైతన్నలదేనన్న ధైర్యాన్ని నూరిపోస్తారు. రాబోయే రోజుల్ని తలుచుకుని భయపడే గాజుగుండెల్ని పరిచయం చేస్తారు. మొత్తం మీద జీవితాన్ని తెలుసుకోవడం అవసరమనీ చెబుతాయి ఈ కథానికలు. లోకంలోని అనాథలు కనిపిస్తారు. బతకాలనే నమ్మకంతో జీవితానికి అవతలి గట్టుకి ధైర్యంగా వెళ్లేవాళ్లూ కనిపిస్తారు. ఆలోచించడం అవసరం అని చెప్పేవాళ్ళు... ఇలా రకరకాల మనుషులు కనిపిస్తారు మనకు శైలజామిత్ర కథానికలలో. మనం చూడాల్సిన కోణాల్ని మనకు చెప్పేవాళ్లు కొందరైతే, మనం చూడని చీకటి కోణాల్ని మనకి చెప్పేవాళ్ళు ఇంకొందరు. మనలో ఆలోచనలు రేపేవాళ్లు మరికొందరు. ఆలోచించే గుణాన్ని పెంచేవే మంచి కథానికలని నా అభిప్రాయం. అలాగే మనం ఆలోచించాల్సిన కోణంలో మాత్రమే ఆలోచింపజేసే శిల్పం ముఖ్యం. ఈ విషయాలు ఆకళింపు చేసుకున్న రచయిత్రి శైలజామిత్ర భాష కూడా గలగలా ప్రవహిస్తుంది. ఎక్కడా అడ్డం పడదు.

ఆంగ్లంలో కవిత్వం రాయడమే కాక, ఆంగ్లంలోకి తెలుగు కవిత్వాన్ని అనువదింప జేయడంలో కూడా అనుభవమున్న శైలజామిత్రగారికి స్టోరీకి, సార్ట్ స్టోరీకి మధ్య ఉన్న భేదం తెలుసు. కథకు, కథానికకు మధ్య ఉన్న భేదం తెలుసు. అందుకే చిన్న కథలు, మంచి ఆలోచనలను రేపే కథానికలు రాయగలుగుతున్నారు. ఇంకాఇంకా మంచి కథానికలు వారి కలం నుండి రావాలని కోరుకుంటూ... శైలజామిత్రగారి సమీక్షల, వ్యాసాల సంపుటాల్ని సైతం స్వాగతిస్తూ శెలవ్.

– వేదగిరి రాంబాబు

1/12/2011

"అక్షరం నా ఆత్మాయుధం"
"సాహిత్యంతోనే నా సహచర్యం"

కాలం కమ్మగా గడిచిపోతుంటే కమ్మని కథలు వస్తాయని అనుకోవడం సహజం. కానీ కమ్మని కాలానికి కంటకాల్లాంటి మనుషులు తోడై ఒకవైపు సమాజాన్ని, మరోవైపు జీవితాల్ని కలుషితం చేస్తుంటే గుండె బరువై బయటకు వచ్చేవి కథలు. కతలో ఆర్ద్రత ఉంటే కలకాలం నిలుస్తుంది అనేది నిజం. కథకు వస్తువుతోపాటుగా శిల్పం, శైలి, అభివ్యక్తీకరణ, భాష అన్నీ సమపాళ్లలో ఉండాల్సిందే అని ప్రముఖ కథకులు ఎందరో తమ కథల ద్వారానే తెలియజేసారు. అయితే కథలు ఎన్ని రాసినా ఇంకా కథల కొరత ఉండనే ఉందనేది ప్రముఖుల వాదన. వేదన కూడా. 'కథ' ఎలా రాయాలి? అనే మాటకు కూడా సరైన సమాధానం లేదు. ఎందుకంటే జిహ్వాకో రుచి, పుర్రెకో బుద్ధి" అన్నట్లు ఒక్కొక్క కథకుని నుండి ఒక్కో సమాధానం వస్తుంది. అందుకే ప్రముఖుల కథలు చదివినా అదే ధోరణిలో రాస్తే అనుకరణ అవుతుంది కనుక మన ధోరణిలో సాగిపోతే అది మన కథగా మిగిలిపోతుంది అనేది కేవలం నా ఆలోచన. నేడు మనిషి చుట్టూ అనేక సంఘటనలు ఉన్నాయి. ఆ సంఘటనలన్నీ మలచుకుంటే కథా వస్తువులవుతాయి. లేకుంటే తీరని ఆవేదనలుగా మిగిలిపోతాయి. మామూలు వ్యక్తుల ధోరణిలో కాకుండా రచయితలు ఏ విషయాన్ని తీసి పారెయ్యరు. ప్రతి వేదన తమదిలానే భావిస్తారు. ఆవిధంగా నా కథలన్నింటిని నా చుట్టూ జరుగుతున్న సంఘటనలను ఆధారంగా తీసుకుని రచించినవే.

'నేను' అనే పదం అనడానికి ఎంతో తేలికయింది. వినడానికి బరువైంది. అలాంటి బరువైన పదంలో మనిషి ఇరుక్కుని బయటకు రాలేక, లోపల ఉండిపోలేక సతమతమవు

తున్న క్షణాలను ఏరుకుంటే అవి కథలవుతాయని నా నమ్మకం. కవిత్వంలోనే ప్రపంచాన్ని నిత్యం గమనించే నేను కథాగమనాన్ని కూడా వీక్షిస్తూ ఇప్పటికి దాదాపు 70 కథల దాకా రచించాను. 2005లో ఒక కథాసంపుటి 'తరంగాలు' వచ్చిన తర్వాత నేను మరో కథా సంపుటి 'అడ్డా' అనే పేరుతో తీసుకుని రాగలిగాను. కథ రాయడం ఎంత కష్టమో అంతకంటే కష్టమయిన పని వీటిని ఒక పుస్తక రూపంలోకి తేవడం. రచయితకు ఒక్కో పుస్తకం బయటకు వస్తుంటే ఒక్కో బిడ్డను కన్నంత పని అంటారు. కానీ నేను అలా అనలేను. బిడ్డను మోసేది తొమ్మిది నెలలే అదీ కడుపులో. కానీ ఈ గ్రంథం రావాలని నేను మూడు, నాలుగు సంవత్సరాలు గుండెలో భారాన్ని మోసాను. అంటే బిడ్డ కడుపుకు సంబంధించి ఇన్నాళ్ళకు కంటి ముందరకు వచ్చి నా గుండె తేలిక పడింది.

ఇందులోని కథానికలన్నీ చాలావరకు నా చుట్టూ జరిగిన సంఘటనలే! కాకుంటే అక్కడక్కడా కథానికా సౌలభ్యం కోసం, పరిపూర్ణత కోసం, కొన్ని సంఘటనలు కలపాల్సి వచ్చింది. అంతే! సమాజం అంటే ఏమిటి? అని ప్రశ్నించుకుంటే ఒక నువ్వు ఒక నేను అంతే కదానిపించేది. 1998లో 'ఆదర్శాల అంచుల్లో' అనే మొదటి కథ ఆంధ్రభూమి వారపత్రికలో ప్రచురితమయినపుడు అపుడు ఆ పుస్తకాన్ని పట్టుకుని నేను పడిన ఆనందం ఇంకా నా కళ్ళలోనే మెరుస్తూనే ఉంది. ఆ కథను చదవమని ఎందరిని బలవంతం పెట్టానో ఆ జ్ఞాపకం ఇంకా గుండెల్లో పదిలంగానే ఉంది. చదివి స్నేహితులు నన్ను ప్రశంసించినపుడు ఎంతో ఆనందించాను. అలాంటి ఆనందాల కోసం కొన్నాళ్ళు కథలు రాసాను. ఆ తర్వాత రచన ఒక సామాజిక బాధ్యత అని తెలుసుకుని రచనా విధానంలో మార్పులను తీసుకునివచ్చి రచించాను. నా రచనలన్నీ ఆంధ్రభూమి, ఆంధ్రప్రభ, నవ్య, కథాకేళి, రచన, ప్రజాధ్వని, మనదేశం, నేటినిజం తేజ, మయూరి, చిత్ర, నది, అరుంధతి, కదలికమనలో తేజోప్రభ, ఆశ, మూసీ, స్వప్న, ఇలా ఒక్కటేమిటి అనేక పత్రికలు చిన్న, పెద్ద పత్రికలు తేడా లేకుండా నన్ను ఎంతో ఆదరించాయి. నా భావాలకు విలువనిచ్చి ఈ రోజు నేను రెండవ సంపుటి తెచ్చే స్థాయికి తీసుకుని వచ్చాయి. ఆ పత్రికల యాజమాన్యానికి పేరు పేరునా కృతజ్ఞతలు తెలుపుకుంటున్నాను. అలాగే కొన్ని కథలు బహుమతులను సంపాదించాయి. ఆ సంబంధిత న్యాయనిర్ణేతలకు కృతజ్ఞతలు. నా కథల సంపుటికి ప్రముఖ కథకులు, కథా పరిశోధకులు అయిన వేదగిరి రాంబాబుగారిని ముందుమాట రాయమని అడగగానే ఎంతో పని వత్తిడిలో ఉన్నా ఆసాంతం చదివి అమూల్యమయిన ముందుమాటను అందించడంతోపాటు వీటికి కథానికలుగా పేరు మార్పిడి చేసారు. వారికి నా కృతజ్ఞతలు. కథల పట్ల వారికున్న జిజ్ఞాస, ఆవేదన నన్ను ఎంతో ఆలోచింపజేసి, నా కథానికల స్థానం ఎంతవరకో తెలుసుకోవాలని వారికి ముందుమాటకు అందించాను.

మనిషి ఎంతగా కీర్తి పతాకాన్ని వినువీధుల్లో ఎగరేసినా కూడా నేలను మరిచి పోకూడదని, ఎంతగా నేలపై దిక్కులేకుండా ఉన్నా దేహానికి ఆకాశమయిన తలను దించకూడదనేది నా అభిమతం. ఆత్మగౌరవం అనేది మనిషి జీవితానికి వేదికలాంటిది. ఆ వేదికను వేడుకగా తీసుకుంటే మిగిలేది కేవలం ఆత్మలేని శరీరం మాత్రమే! ఆ వేడుకల్ని నేను కథలుగా మలచాను. కాలం ఎవరికోసం ఎదురుచూడకుండా తన పని తాను చేసుకుపోయే తత్వవేత్త. ఆ తత్వవేత్త వేళ్ళను అదుకుని మనం నడుస్తూనే మెల్లగా చేతులు విడిపించుకుని దారి తప్పిపోతూ ఒక కప్పుకింద పుట్టి పెరిగినా బద్ధ శత్రువులై జీవిస్తూ, జీవితకాలం గడిచినా ఒక్కరినైనా మనస్ఫూర్తిగా అభిమానించలేకపోతున్నాం. బతుకు నిడివి తగ్గింది. కానీ మనిషి ఆశలు పెరిగిపోతున్నాయి. నేను నడిచే దారిలో ఎన్నో సమస్యలు నా కంటపడుతూనే ఉంటాయి. ఇంటిముందుకు వచ్చే ఆకుకూరల బండి నుండి రాత్రి కనుమరుగయ్యే వీధి వాకిలి వరకు నన్ను అనేక భావాలు, అనుభవాలు తడుతూనే ఉంటాయి. వాటన్నింటిని కాగితంపై ఉంచాలనే నా ఆలోచన. కానీ అనుకూలించిన మేరకు మాత్రమే కథలు రచించాను.

ఈ కథానికలకు 'అడ్డా' అనే పేరును నిర్ణయించేను. ఇందుకు కారణం లేకపోలేదు. నేను కంప్యూటర్ క్లాసు నుండి ఇంటికి రావాలంటే బస్సు అనుకూలంగా ఉండేది. అలా రోజూ దాదాపు నెలన్నర కాలంపాటు అక్కడ నిలబడటం ఆ పక్కనే ఉన్న 'అడ్డా'లో రోజు కూలి చేసేవారు జీవితాలను, వారి భాషను నిశితంగా పరిశీలించాను. ప్రతిరోజూ ఇంటికి వచ్చి "అయ్యో పాపం" అనుకునేదాన్ని. ఒకరోజు ఈ విషయాల్ని ఒక కథగా ఎందుకు రాయకూడదు అనిపించింది. అంతే కథకు శ్రీకారం చుట్టాను. అప్పట్లో 'అల' అనే పత్రిక ఏ మాండలికం అయినా పర్లేదని కథల పోటీని పెట్టేరు. వెంటనే ఈ కథను పంపేను. ఈ కథానిక సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపిక అయింది. నాకు ఎంతో ఆనందం. నా కథానికకు ఒక పరిపూర్ణత ఏర్పడిందని భావించేను. అలా మాండలికాన్ని మార్చి రాసిన తొలి కథ 'అడ్డా' కథను చదివిన వారు ముఖస్తంగా, పత్రికాముఖంగా నన్ను ఎంతో ప్రశంసించేరు. అందుకే ఈ కథానికల సంపుటికి 'అడ్డా' అని పేరు నిర్ణయించేను. ఈ స్ఫూర్తితోనే 'బతుకుమోపు' అనే కథానికను రచించేను. అదికూడా 'చిత్ర' పత్రిక వారు సాధారణ ప్రచురణకు స్వీకరించేరు.

జీవితం నిత్యం నిర్దిష్టంగా ఉండాలని భావించేవారిలో నేను ఒకదాన్ని. ఇంట్లోనే కాదు, బయట కూడా ఒక అన్యాయాన్ని, ఒక అబద్ధాన్ని సహించే మనస్తత్వం లేకపోవడం రచయిత్రిగా నన్ను ఈ స్థాయికి తీసుకురావడానికి తోడ్పడిందని నమ్ముతాను. ఒకచోట ఎవరైనా చనిపోతే వారింటికి పరామర్శకు వెళ్లినా చిన్నతనం నుండి నా దృష్టి వారి

మాటలపై ఉండేది. ఆస్తులు, బట్టలు పంపకాలు, బంగారం కోసం ఏడ్వడాలు, శాపనార్థాలు పెట్టుకోవడాలు నన్ను కదిలించేవి. మనిషికి ఏమి కావాలని ఎవరూ తెలుసుకోలేరా అనే విషయం నన్ను వెంటాడేవి. మోసం, నమ్మకద్రోహం, అబద్ధం, అనుమానం, నిందలు వేయడం, అవహేళన చేయడం, కులమతాలు, ధనిక పేదలు తేడాలు చూపి మాట్లాడటం లాంటి మనస్తత్వాలు చూస్తుంటే నాకు సమాజంలో చాలామంది మానసికంగా మరణించారనే అనిపిస్తుంది. ఉన్నట్లుండి మనలో ఎవరైనా చనిపోతే ఒక్కరైనా స్వచ్ఛంగా కన్నీరు పెట్టించలేని జీవితం జీవితమే కాదనిపిస్తుంది. ఎవరో ఎందుకు వినడానికి వింతగా ఉన్నా నేడు భర్త పోతే భార్యకు ఏడుపురాదు. భార్య పోతే భర్తకు బాదే ఉండదు. సమాజం కోసం బాధపడినట్లు నటించిన జీవితాలు నా అనుభవంలో ఎన్నో చూసాను. బహుశా రంగస్థలం, వెండితెర మీద కన్నా మహానటులు సమాజంలో ఉండిపోయారేమో అని కూడా అనిపిస్తుంది. స్నేహమంటారు. అబద్దాలు చెబుతారు. ప్రేమ అంటారు. నమ్మించి, అనమానించి నిందలు వేస్తారు. ఇలాంటివి ప్రత్యక్ష్యంగా చూసి నేను మనిషిపైనే నమ్మకం కోల్పోయిన పరిస్థితులెన్నో నా జీవితంలో.. ఇలా నన్ను బాధంచిని, కదిలించిన ప్రతి విషయాన్ని అక్షరీకరించాను. కాకుంటే కథాపరంగా కొన్ని సంఘటనలు అవసరమయినంత మేర చేర్చాను. అక్షరాన్ని నమ్ముకున్నాను. అక్షరం నా ఆత్మబంధువుగా, సాహిత్యం నా సహచర్యంగా మార్చుకున్నాను. ప్రముఖ కథకులు శ్రీ వేదగిరి రాంబాబుగారు అన్నట్లు ఇంకా మంచి కథలను, కథానికల్ని రాయడానికి ప్రయత్నిస్తాను.. నా వద్ద ఇంకా కథానికలు ఉన్నా ఒక్క ఇరవై కథలు మాత్రం గ్రంథ రూపంలో తీసాను.

ఏ కళ అయినా పెళ్ళి తర్వాత ఆగిపోతుందనేది చాలామంది మాట. కానీ నా జీవితమే పెళ్ళితో ఆరంభమయ్యింది. వివాహం తర్వాత దురదృష్టవశాత్తు గాత్రాన్ని కోల్పోయిన నన్ను ఎంతో ఓదార్చి, నాలో ఒక అలవాటుగా ఉన్న సాహిత్యాన్ని జీవితం మార్చి, నన్ను నన్నుగా మిగిల్చి, నాకు ఒక దిశను, దశను చూపిన మా అత్తగారికి మామధ్య భౌతికంగా లేకున్నా కృతజ్ఞతలు తెలుపుకుంటున్నాను. ముఖ్యంగా 'అంకితం' అనేది గ్రంథంలో మన వ్యక్తిత్వాన్ని తెలియజేసేదిగా భావిస్తాను. అలాంటి ఆలోచనతోనే అమ్మను మరిపించి అత్తమ్మగా ఆదరించిన అత్తగారు "సుశీల అమ్మాళ్"గారికి ఈ నా గ్రంథం అంకితం చేయడం సముచితంగా భావిస్తున్నాను. ఆమెకు తగ్గ తనయునిగా నన్ను, నా సాహిత్యాన్ని నిరంతరం ప్రోత్సహిస్తున్న 'శ్రీవారి'కి కూడా కృతజ్ఞతలు తెలియజేస్తున్నాను.

డబ్బు జీవించడానికి అవసరమే! దానిని ఎవరూ కాదనలేరు. కానీ, డబ్బే జీవితమనుకోవడం మాత్రం చాలా విచారించాల్సిన విషయం. కోట్ల ఆస్తి ఉన్నా క్యాన్సర్

బారి నుండి మనిషిని కాపాడలేము. విదేశాలకు పరుగులు తీసినా కూడా జీవిత కాలాన్ని కాస్తంత పెంచగలవే తప్ప తగ్గించి జీవితాన్ని ఇవ్వలేవు. ఆ సత్యాలన్నీ కళ్ళముందు చూసినదాన్ని. మానవత్వం ఒకటే మన వెంట వస్తుందనే నిజాన్ని తెలుసుకున్న దాన్ని. కనుక ఏ పని అయినా, ఏ రచన అయినా ఒక బాధ్యతగా తీసుకుని చేస్తాను. రచన అనేది పదికాలాలు నిలబడటం అనేది ఒకవైపు ఉంచితే, రచన ద్వారా మన వ్యక్తిత్వం కోల్పోకూడదని మాత్రం జాగ్రత్త తీసుకుంటాను. 'కలం' అనేది నా దృష్టిలో ఒక నిశ్శబ్దమయిన ఆయుధం. ఆ ఆయుధాన్ని ఇష్టమొచ్చిన రీతిలో ఉపయోగించకుండా ఇష్టపూర్వకంగా ఉపయోగించాలనేది నా అభిమతం.

జీవితం మనం అనుకునేలా ఎపుడూ ఉండదనేది అందరికీ తెలిసిందే! కానీ ఒకప్పుడు 'శేషుబాబు' (తెలికిచెర్ల శేషగిరిరావు) అనే పేరుతో సరదాగా కథలు రాసే నాన్న, ఒక చిన్న కవిత రాసినా చదవమని విని ఆనందించే అమ్మ, నా సాహితీ జీవితాన్ని చూడలేకపోయారే అని ఎప్పుడూ బాధిస్తూ ఉంటుంది. తప్పదు. అందర్నీ కోల్పోతే కానీ అందలం కనిపించదన్నట్లు నేను ఏ అందలం ఎక్కుకున్నా నా అడుగులు కూడా నాకు మాత్రమే మిగలడం నేడు నేనున్న నా స్థితి! ఎన్ని అనుకున్నా ఒక్కటి మాత్రం నిజం! ఇది పోటీ ప్రపంచమయినా పరుగులు తీయడం, నేను చేయలేని పని, నా దృష్టిలో గెలవడం అంటే ఎవరి మనసులు వారు గెలవడమే! ఓడిపోవడం అంటే మరొకర్ని బాధించి, అవమానించడమే!. నడుస్తున్న దారిమొత్తం పూలే ఉంటాయనుకోవడం ఎంత భ్రమో, మొత్తం ముళ్లే ఉంటాయనుకోవడం కూడా అంతే! జీవితం జీవించడం కోసమే! ఆ జీవించడమే ఎలాగో తెలియని ఈ సమాజానికి స్వయంశక్తిని మించిన ఆయుధం లేదని తెలియజేయడమే నా ఆశయం!

అక్షర దోషాలు లేకుండా అందించి, నా కథానికల్ని గ్రంథరూపంలో అందించడం ఒక వ్యాపార దృక్పథంలా కాకుండా ఒక బాధ్యతగా స్వీకరించిన పాలపిట్ట యాజమాన్యం శ్రీ గుడిపాటి గారికి కృతజ్ఞతలు. పుస్తకాలు స్వయంగా ముద్రించుకోవడం అనేది ఎంత కష్టమో ఎవ్వరికీ తెలియనిది కాదు. కాకుంటే పుస్తకాన్ని ముద్రించుకున్న కవి, రచయిత ఎవరైనా పుస్తకం అందుకున్న వారినుండి అమూల్యమయిన అభిప్రాయాలు పంపితే చాలు ఇంతవరకు పడిన కష్టనష్టాల్ని మరిచిపోగలుగుతాము. ఆలోచించండి!

- శైలజామిత్ర

కథాక్రమము

1. ప్రేమాంజలి 15
2. సరికొత్త సూర్యోదయం 22
3. ప్రేమ శిఖరాల మీద...! 29
4. బతుకు ఒక కలైతే...? 37
5. కాల గమనంలో... 44
6. కలల సరస్సు 51
7. జాతర 60
8. ఉష్...! 67
9. బతుకు 'మోపు' 75
10. గాజు గుండె 87
11. పిచ్చుకగూళ్ళు 95
12. అమ్మ 101
13. జీవితానికి ఆవలిగట్టున 110
14. కర్తవ్యం 116
15. "అడ్డా" 124
16. నిర్ణయం 130
17. సూర్యోదయం 136
18. శిథిల చిత్రాలు 141
19. పనిపిల్ల 149
20. పగటి కల 156

శైలజామిత్ర సాహితీ విశేషాలు 163

ప్రేమాంజలి

భర్త వీధిలోకి వెళ్లినప్పటినుండి ఏదో కాస్త అలజడిగానే వుంది అంజలికి. మనసుపెట్టి ఏ పనీ చెయ్యలేకపోతోంది. తలనొప్పి అంటున్నా పసిదాన్ని కాస్తంత మాటలతో ఊరడించలేకపోయింది. కొడుకు త్వరగా ఇంటికి వచ్చినా ఎందుకొచ్చావని, ఇంత తొందరగా రావడానికి కారణం ఏమిటని కూడా అడగలేకపోతోంది. అడగకపోయినా చెబుతున్నా వినిపించుకోలేకపోతోంది. ఒక వైపు పాలు పొంగుతున్నా, కుళాయిలో నీరు కిందపోతున్నా ఏమాత్రం సహించలేని అంజలికి ఆ శబ్దాలు వినిపిస్తున్నట్టే లేదు.. పోస్టుకార్డు వచ్చినా పరుగున వెళ్లి తీసుకునే అంజలి ఆ రోజు కొరియర్ తన పేరున వచ్చినా అందు కోవాలని కూడా అనుకోలేదు.

వీధి గదిలో వున్న సోఫాలో కూర్చుంది అన్యమనస్కంగా. అలా అలా కళ్లముందే వెళ్లిపోతున్న వాహనాల్ని తీక్షణంగా గమనిస్తోంది. పడుతూ, లేస్తున్న భిక్షగాడు తను పదే పదే ఎందుకు పడుతున్నాడో గమనించే స్థితిలో లేదు.

"అమ్మా! ఈరోజు గాజులషాపుకు వెళదామన్నావు...?"

"రేపు వెళదాంలేమ్మా"

"నిన్న కూడా అలానే అన్నావు కదామ్మా... ఎల్లుండి స్కూల్లో డాన్సు ప్రోగ్రాం వుందిగామ్మా.. గాజులు కావాలని ఖచ్చితంగా చెప్పారు..." అంది కూతురు కాస్త మూతి ముడుస్తూ.

"తప్పకుండా రేపు వెళదాం.." అంది మారు మాట్లాడనివ్వకుండా అంజలి.

ఇంటిముంగిట తోపుడు బండివాడు ముంగిళ్లను అంగళ్లుగా మార్చే ప్రయత్నంలో

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/kbook.php?id=1079

* * *